

ГОЛЪМАТА РАДОСТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ

Скжпи българчета,

На този свѣтъ нѣма нищо по-сладко отъ свободата. Поради голѣмата цена на свободата, въ историята на човѣчеството на най-високо мѣсто сж поставени апостолитѣ на свободата. Нашиятъ поетъ Христо Ботевъ е казалъ: „Тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира и пѣвци пѣсни за него пѣятъ“. Почти всички народи — кои повече, кои помалко — сж прекарвали подъ нѣчие робство.

Следъ освобождението на България, голѣма частъ отъ нейнитѣ хубави покрайнини — Македония, Добруджа и Тракия — останаха подъ робство и продължиха да влачатъ робския яремъ. Цѣли семейства бѣха прокудени отъ огнищата си, братъ отъ братъ бѣше отдѣленъ, мжжъ изостави жена и дребни деца и забегна отъ окървавения ножъ на тирана, въ училище — подъ страхъ, че ще рѣжатъ езици — забраниха на малкитѣ да говорятъ майчиния си езикъ, селянинътъ работѣше първомъ имота на поборителя — сетне своя.

Българскиятъ народъ нито за мигъ не забрави поробенитѣ си братя. Той води за тѣхъ нѣколко освободителни войни,

презъ които удиви цѣлия свѣтъ съ победитѣ си и много отъ неговитѣ най-достойни синове осѣяха съ коститѣ си китнитѣ Македонски долини, равна Тракия и Златна Добруджа. Днесъ, благодарение на храбритѣ германски войници, Добруджа, Македония и Бѣломорието сж свободни и присѣдинени къмъ майката-родина. Колко тежко е било на поробенитѣ братя подъ чуждото иго, се вижда отъ голѣмата, отъ неописуемата радостъ, съ която тѣ присрещнаха освободителнитѣ войски. Тѣ плачеха отъ радостъ, пригрѣщаха войницитѣ, цѣлуваха орждията, разкъсваха чернитѣ си робски забрадки, слагаха трапези на цѣли полкове, пѣеха и играеха като обезумѣли отъ радостъ.

Сега тѣ сж свободни.

Срещнаха се и едва се познаха братъ съ брата, синъ съ майка, мжжъ съ жена си. Децата сж събрани въ училище и учатъ на сладкозвученъ български езикъ. Старитѣ се молятъ Богу по църквитѣ на матерния си езикъ. Трудолюбивитѣ селяни свободно обхождатъ плодороднитѣ ниви и тучнитѣ ливади.